

SETKÁVÁNÍ

Ročník VIII duben 2006 číslo

4

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

slovo úvodní

Pomalé evangelium aneb jaká moc

Snad každý z nás to někdy zažil: Než se s někým zdržovat, než mu ponechat jeho čas a jeho možnosti, to raději krátký proces! Rozhodneme za něj, o své vůli, někde trochu přitlačíme, však je to pro jeho dobro! Než aby se rozhodoval dlouho, nebo dokonce špatně... Manipulace může se tvářit velmi lidumilně...

Evangelista Matouš vystaví Ježíše na počátku jeho cesty dábelskému pokušení: nebylo by lepší zvolit moc průkaznou a účinnou? Dát lidem, co potřebují a po čem touží? Jak říká Velký Inkvizitor z románu Bratři Karamazovi, uspokojit lidskou poptávku po autoritě, zázraku a tajemství? Nebyl by v tom nakonec větší projev lásky, než jim dopřávat svobodu?

Ježíš však v dábelském pokušení obstojí. Zvolí cestu svobody, cestu jakoby složitější a méně účinnou, zdánlivě bezmocnou, která spoléhá jen na sílu Ducha Božího, na dobrá lidská rozhodnutí. Učí jako ten, který má moc, někdy i zostra, avšak neužívá své moci k manipulaci, nýbrž nabízí a zve. (Za výjimku, která potvrzuje pravidlo, by mohlo být považováno snad jen vyhnání penězoměnců z chrámu; jinak vždy respektuje lidskou osobnost.)

Způsob, jakým Ježíš umírá, tuto cestu potvrzuje a završuje. Nepřivolal zástupy nebeské, ani nesestoupil z kříže, aby nám vše urychlil, a tak nás rovnou spasil. Žádným mocným činem nedonutil nás uvěřit. To raději položil vlastní život, nechal zničit sám sebe. Svou výzvu k milosrdenství, svou nabídku radosti a pokoje tak neuvěřitelně prohloubil. Ukázal nám, že ani smrtelné nebezpečí či smrtelná úzkost nejsou mocnější než láska.

Oblouk se pak uzavírá v Matoušově vyprávění o Ježíšově vzkříšení. Na jedné straně sledujeme milující, avšak celkem bezmocné ženy, které chtějí uchovat památku zesnulého, a na druhé straně nepřátelské mocné, kteří chtějí ochránit lid před domnělým podvodem a za pomoci rozkazů, stráží a pečidel památku zesnulého vymýtit. Zapomene se na zemřelého, nebo ne?

Když do této otázky vstoupí Boží poselství, andělské evangelium, je to zemětřesení, úplný blesk: smrt se najednou vyjeví v novém světle. Nejenže lidé milující na svého zesnulého nezapomenou, jde tu ještě o víc! V hrobě je prázdnota, zemřelý žije! Jeho respekt k bližním, jeho preference svobody před nátlakem, jeho milosrdenství vůči provinilým - jeho láska k člověku nebyla umlčena! Naopak, bude růst! On nám otevřel budoucnost a smrt to nemůže zvrátit! Nebudeme jen vzpomínat, on je před námi! Díky němu našli jsme víru, lásku a naději... přes všelijakou smrt... Naše bezmoc mění se v radost...

Samozřejmě, nic nepůjde samo. Velký inkvizitor dál bude tvrdit, že lepší by bylo dát lidem chleba, učinit zázrak. Dábel dál bude nám našeptávat, že když se mu pokloníme, dá nám všechna království světa a jejich slávu. Dál bude tu propaganda i korupce. Budeme mít s otevřenou budoucností ještě hodně práce a lidská svoboda přinese i mnoho bolesti. Ale přes všechna naše selhání věřím, že lepší cesta není. Zdá se sice pomalá a všelijak komplikovaná, ale dává člověku důstojnost, učí lásce a vede do radosti, smrti navzdory.

Štěpán Hájek

zaujalo mne

Zastupitelstvo města Brna udělilo cenu PhDr. Karlu Rechlíkovi za užité umění v architektuře. Je autorem skleněných vitráží v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Brně, v kostele sv. Jakuba, podílel se na výzdobě smuteční obřadní síně v Židenicích. Pozoruhodná je i jeho autorská spoluúčast na publikaci Nové kostely a kaple z konce 20. století v ČR. Náš sbor vděčí Karlu Rechlíkovi za architektonický návrh stolu Páně v Červeném kostele.

Marie Hájková

Koncem února mne velmi zaujalo čtení na pokračování (Český rozhlas 2 - Praha 22:05) z románu Stefana Zweiga: Svědomí proti násilí. Strhující příběh sporu Jana Kalvína a Sebastiana Castelia z poloviny 16. století četl František Derfler. Sledujeme, jak se z reformátora Jana Kalvína v Ženevě stává diktátor, který uznává jedině svoji pravdu. Aby mohl všem vnucovat své přísné pojetí křesťanského života, osobuje si všechnu moc ve městě. Španěla Miguela Serveta nechává upálit, protože projevil odlišný názor, a tento čin obhajuje ve spisu, ve kterém vyzývá k upalování kacířů.

Humanista Sebastian Castelio z Basileje už vidí hořet stovky hranic s kacíři, a proto vydává spis, ve kterém hájí svobodu svědomí, propaguje toleranci a obžalovává Kalvína z vraždy Serveta. Kalvín všemi prostředky včetně pomluv útočí na Castelia, až se mu ho podaří dohnat před soud, Castelio však umírá.

V závěru Zweig dodává, že v dalším období Kalvín ustoupil od svých krajních postojů, založil v Ženevě akademii a centrum reformace jako protiváhu jezuitům. Casteliovy spisy vycházejí po 50 letech. Myšlenky obou protivníků později se staly kořeny mimo jiné i americké demokracie. Ačkoliv byl román napsán v třicátých letech proti nástupu Hitlera k moci, jeho myšlenky jsou aktuální i v dnešní době - při poslechu člověku až běhá mráz po zádech.

Jan Franců

Při bohoslužbě v Komenského kostele jsme se mohli nedávno několik týdnů setkávat a hovořit s thajskou misionářkou Tiny Deetua. Její zaujetí pro následování Krista přímo vyzařovalo z jejího pohledu. To, že kážeme Krista vzkříšeného, prožívala, i když česky nerozuměla. Po kázání se mi svěřovala o pocitu vstřícné víry vyzařující z členů sboru - zejména těch, kteří jí pak vykládali o dějinách naší reformované církve, o české kultuře a pamětihodnostech města Brna.

Z jejího dopisu po návratu do Thajska vyjímám pozdravy a požehnání v Kristu celému sboru a díky za nedělní bohoslužby, v nichž vycítovala přítomnost Ježíše Krista.

„Modlím se, aby lidé na celém světě vycítili dary, kterými Hospodin obdarovává ty, kteří v pevné víře svěřili svou životní cestu Spasiteli, aby budovali z moci Jeho Ducha království boží na zemi, než přijde Pán ke žním.“

Tina pozdravuje také křesťanské společenství dětí našeho sboru a přeje všem požehnané svátky velikonoční a radost ze vzkříšeného Krista - Spasitele světa.

Miluše Šubartová

anketa

Brno II - Sbor jako místo setkávání

Název lednové ankety v Blahoslavově domě jsme po dohodě převzali z rozhovoru, který souběžně vedou v partnerském nizozemském společenství Apeldoorn – západ.

Pro nás slovo sbor už svým jménem naznačuje, že je to příležitost, aby se lidé setkávali. Vyjděme z toho, že lidé se potřebují setkávat – a sbor ČCE v Brně II v tom předkládá jakési možnosti. Požádali jsme proto účastníky služeb Božích, aby se vyjádřili k otázkám:

1. Která ze setkání ve sboru Brno II sám / sama / s rodinou / se známými / využíváte?
2. Která uskutečňovaná setkání pokládáte za nejvíc důležitá?
3. Která uskutečňovaná setkání mají podobu, jaká vám vyhovuje?
4. Která uskutečňovaná setkání mají podobu, již je třeba změnit? Jak byste ji změnil/a?
5. Která setkání ve sboru postrádáte?
6. Chcete připojit další náměty?

Písemné odpovědi jsme obdrželi na 12 anketních lístcích. Ukázky odpovědí:

1. nedělní služby Boží (10x), setkání v Losově sále po službách Božích (7x), biblické hodiny (6x), nedělní škola (2x)
2. nedělní služby Boží (7x) biblické hodiny (4x), setkání v Losově sále (2x), všechna (3x)
3. nedělní bohoslužby (7x) – jednou zdůrazněno: včetně večerních, setkání při kávě a čaji (2x), divadlo s dětmi, biblická hodina (2x)
4. biblické hodiny změnit na rozhovor (2x), na exegetickou práci s biblí (1x), zapojit víc členů při bohoslužbě – zpěv, čtení
5. nedělní a odpolední hudební a literární podvečery (3x), pěší výlety, setkání v hospodě
6. zavést službu dovozu autem na nedělní bohoslužby pro starší členy sboru, změnit začátek bohoslužby na 9.30 hod (2x), na 10 hod, více zpěvu s dětmi (2x), „zapojit mládež – nevím jak“, alespoň 1 ekumenická bohoslužba v Blahoslavově domě za rok, buchy ke kávě, neupouštět od kvalitně připravených „rozprav po kázání“

Zpracoval Jaroslav Vítek

bylo

Sborový rozhovor 20.2.2006

Tématem sborového rozhovoru byla tentokrát velmi zajímavá a velmi potřebná zvěst: Jak je důležité vyznání vin (hříchů). Celým večerem nás velmi fundovaně provázel náš host, bratr farář Jan Trusina z Třebíče. Motem jeho výkladu byl 32. Davidův Žalm, který jsme také zpívali jako úvodní píseň. Celý výklad byl rozdělen zhruba do pěti bloků:

1. Předpokladem všeho je přiznání, respektive uznání viny. Je velmi důležité učit se již v dětství neodkládat přiznání a je nutné si uvědomovat, že musíme nést následky svých vin. Nejsme takoví, jak bychom se chtěli jevit ostatním. Proto je pokora jedním ze základních předpokladů vyznání vin. K tomu patří také zahanbení a lítost.

2. Cílem vyznání je odpuštění. Jenom tak se můžeme dočkat pomoci od druhých – Gal. 6 ...jedni druhých břemena neste... Je velmi nesprávné vinu potlačovat, „zatloukat“, je to bariéra proti odpuštění. Zdá se nám potom, že vlastně o tak moc nejde.

3. Jak je to s odpuštěním a potřebuji k tomu druhého? Samozřejmě nejdůležitější je vyznání Hospodinu. Mluvíme-li o hříchu (vině) s někým druhým, komu důvěřujeme, není to jenom odsunutí nebo odbytí vin, ale připomeneme si jejich závažnost; je to již zábrana proti samoodpuštění. Je dobré vyznat se nahlas i Hospodinu, vede to ke správné formulaci! Bratrské napomenutí je také velkou pomocí (Mat. 18,15 a další)

4. Zpověď v katolické církvi. To se poněkud vymykalo našemu tématu. Zpověď je součástí svátosti pokání a odpuštění v církvi katolické. Kněz jako prostředník dává vyznávajícímu viny pokání a rozhřešení (odpuštění).

5. Na závěr ve shrnutí zaznělo: Je nezbytné vyznání vin? Ano! Zpověď v naší církvi však není nutné zavádět jako zvláštní liturgii. Je to otázka důvěry mezi vyznávajícím vinu a tím, komu ji svěřujeme. Každé takové vyznání by mělo být provázeno nebo zakončeno společnou modlitbou obou.

Potom se rozvinula velmi živá a zajímavá diskuse, navazující na velmi pěknou přednášku. Upřímně bratru Janu Trusinovi děkujeme.

Blahoslav Šimek

Na toto setkání jsem šla ve stavu značné zvědavosti. Přiznám se, nebyla jsem ani tak zvědavá na bratra Trusinu, jako spíš na to, co udělá výzva k tomuto tématu s naším sborem. Když jsem vstoupila do sálu a přehlédla přítomné, převládala starší generace. Moje první myšlenka byla: škoda, že přišli právě ti, co evidentně nemají s vyznáním hříchů problém, a druhá: že nikoli mladí, ale staří jsou nadějí našeho sboru. Ti ještě vyrostli v jasných hranicích, kde hřích je jejich překročením a pokání jediná cesta zpět.

Přednáška bratra Trusiny přinesla klasický průřez situací, kdy se člověk vypořádává s hříchem. Prvním předpokladem je uznat, že to, co jsem udělal, je skutečně hřích. Druhý krok je předstoupit před svého Tvůrce a před tvář Boží tento hřích vyznat. Osobní modlitbou či zpovědí bratru v Kristu nebo faráři. Způsob je na jednom každém z nás. Součástí tohoto vyznání je také prosba o odpuštění. V každém případě o Boží odpuštění, v případě provinění proti

konkrétní osobě, navíc i odpuštění konkrétní osoby. K této části pokání se v debatě, která následovala, vztahovala dobrá poznámka: „Když se proviním proti Jožkovi a jdu prosit o odpuštění Karla, tak to asi nebude ono, že?“ Odpověď zněla: „Pokud je Karel dobřej zpovědník, tak tě šupem pošle za Jožkou“. K pokání patří ještě princip hřích opustit. Ale přiznám se, ani nevím, jestli to zaznělo, neb mi chvíli bylo nedýchateľně i v našem úžasně větraném novém sále.

Z následné diskuse jsem vyrozuměla, že přítomní nejčastěji praktikují pokání v přípravě na Večeři Páně, při dobrých vztazích zpovědí dobrému příteli - křesťanovi či manželce. Mimochodem - to, jak bratr Trusina krásně mluvil o své ženě a domácích pobožnostech, které spolu mívali, mě velice oslovilo. No nic, zpátky k hříchům! Tedy k vyznání hříchů!

Diskuse se nejvíce točila kolem otázky, zda člověk člověku může zvěstovat Boží odpuštění. Z diskuse vyplynulo, že někomu ano a někomu ne. Tedy lépe řečeno: někdo má za to, že něco tak úžasného, svatého a neuchopitelného, jako je Boží odpuštění, nemůže udělit obyčejný smrtelník, neboť co je člověk, aby ve svém postavení mluvil za Boha?!? Pro jiného dostává odpuštění váhu a konkrétní rozměr právě tehdy, když je vysloveno člověkem, prostě až to slyší na vlastní uši.

Tuto výměnu názorů ukončil jeden bratr, a jistě mi odpustí, když ho nebudu citovat úplně přesně: „My se tady dohadujeme, kdo může a nemůže dát odpuštění, ale neřešíme, komu může být odpuštěno. Odpuštěno může být tomu, kdo vypral své roucho v krvi Beránkově“. Jen ten, kdo poznal, že jeho Pán konkrétně za něho na kříži umíral. „A k tomu se tady nesměruje“, přidal s odvahou své mínění.

Všichni jsme cítili, že má pravdu. Jak málo si uvědomujeme, že to nebyly hřeby, co drželo Ježíše na kříži, ale náš hřích. Málo vidíme kolem sebe lidí, kteří s vděčností vydali svůj život Zmrtvýchvstalému.

Tímto příspěvkem diskuse skončila. K takto pádným slovům se už nedalo říct nic než Amen. Cokoli jiného by znělo zbytečně a plytce. S hlubokou úctou děkuji tomuto bratru za jeho slova.

Tematicky volená píseň setkání zakončila a my jsme se pomalu rozcházel. Po tomto večeru bylo hodně o čem přemýšlet. Katka Rybáriková

Vydařené sborové odpoledne 19. března

Když na konci 19. století vznikal v Brně český reformovaný sbor vedle již existující evangelické farnosti a.v. a h.v., převážně německého jazyka, bylo to spojeno s mnohým napětím a spory. Nešlo v nich však zdaleka jen o spory Čechů a Němců, ale také o různé pohledy na pojetí církve a způsob zbožnosti. Poutavým, srozumitelným a především nestranným způsobem nám o tom pověděl mnoho zajímavého ministerský rada prof. Karl Schwarz z Vídně, který se tímto tématem dlouhodobě zabývá. Na sborovém odpoledni pořádaném sbory Brno I a Brno II 19.3. se sešlo přes sto účastníků, takže nový sál byl zcela plný. Ačkoli byla přednáška připravena písemně, host se nakonec předlohy příliš nedržel a mluvil spatra, což přispělo díky pohotovému překladu bratra faráře Vítky k srdečné a bratrské atmosféře odpoledne. Sestrám patří poděkování za výborné občerstvení a čtenáři Setkávání se mohou těšit, že přednáška bude postupně otištěna v příštích číslech Setkávání.

Jiří Gruber

čteme bibli

IV. Kopím do zdi (1.Sam. 18)

Dospíváme dnes - upoutání podobně jako v předchozích dílech ilustrací z bible Jiřího Melantricha (1549) - k dalšímu dějství příběhu izraelského království. Začíná příběh nástrah a jejich vyústění...

Saul

Kdo je Saul? Zpočátku docela nadějný první izraelský král. Nastolený k tomu, aby s lidem sloužil vládě Hospodina před očima pronárodů. Obhájce zaslíbené země před vetřelci. Jenže Bohem dané mantinely začíná po čase svévolně překračovat. Jednou si jako samozvaný obětník dělá z kultu nástroj svých státnických výpočtů, jindy se pod pobožnými záminkami opovazuje uplatňovat vlastní justament proti Boží vůli. Až posléze, protože zavrhl Hospodinovo slovo, také Hospodin s lítostí zavrhuje jej jako krále, a pro Izraele je vyvolen vévoda nový, muž podle Božího srdce...

Teď však Saul stále ještě sedí na trůnu, jako by se bylo nic nestalo. Stalo se ovšem. A co hrozně chybí, je právě blízkost Panovníka Hospodina a jeho Slovo, tato nejzákladnější opora královské moci v Izraeli. Tatam je vnitřní zakotvenost krále Bohem kdysi pomazaného, smysl jeho služby se ztrácí, vymizelo těžisko takové existence. Na Saulovu psyché to dopadá i viditelně, dostavují se démonické stavy, chorobný strach o sebe, hned posedlost vztekem, hned zas těžké deprese. Bezpochyby je tím i život celého království neblaze poznamenan.

Právě v tak kritické době je na scénu opět povolán nejmladší syn pastýře Jišaje z Betléma. Biblické podání zmiňuje Davidovu službu ve dvojím směru. Předně poskytuje skutečnou osobní pomoc tragicky ztroskotanému králi a nikdy za jeho pokleslým zjevem nepřestává ctít Hospodinovo původní určení.

Ale zároveň se vysvoboditelsky ujímá bojů za napadaný lid. Již dříve, při návratu bojovníků po vítězství nad Goliášem, opěvovaly prý roztančené jásající průvody mladíčka Davida desetkrát víc než samotného krále. A když jej Saul teď ustanovil vrchním velitelem vojsk a každé jeho střetnutí s Pelištejci opakovaně končí vždy novými úspěchy, stává se Davidovo jméno velmi drahé všemu lidu i dvořanům.

Tu však už na něho Saul počíná hledět s nedůvěrou a závistí, která rychle přerůstá v nenávisť. Co kdyby David nakonec zamýšlel stát se teď králem v Izraeli místo mne? Neskrývá se za jeho předstíranou oddaností promyšlený úklad? Lpění i chvění s mocí spojené je tak staré jako lidská společnost. Nepokoušej se nikdo ohrozit vládcovu pozici nebo nástupnictví jeho synů!

David

Ale vyvolený David, zahrnutý láskou Hospodinovou, neudělá převrat. Byl povolán ke královskému úkolu střežit Boží milost. Proto Saulovi dál oddané hraje písně o Bohu a jeho věrnosti. Pro upokojení ducha mu propěvuje o bezpečí Izraelově, a že Hospodinova vysvoboditelská moc staví ztroskotané na pevnou půdu a navrácí důstojnost i tomu, který všecko prohrál. Jestliže svrchovaný Panovník soudí nesmlouvavě hřích, ale hříšné lidi současně zachraňuje – v tom je, králi, vzácná šance pro každého, zapějme k tomu haleluja i amen!

Jenže to, co krále popuzovalo a hnalo až k smrtelné nenávisti, nebyla pouhá žárlivost či stihomam: On vidí za Davidem – právě Hospodina! Rozpoznání, že David je v Boží lásce, vyštve jej k šílené explozi. Neočekávaně vymrští své kopí zrovna ve chvíli, kdy se tóny citery a žalmu snaží vyloženě těšit a léčit. Útočí na Davida ve skutečnosti proto, aby zasáhl věc Boží, Boží plány.

Toho dne se Saul cílem minul, hned poté se ovšem uchýlí k dalším úskokům: Nemůže-li jej už odpravit sám, bude Davida o to víc vysílat v čele izraelských vojsk k bojům s Pelištejci. A aby z něj vznikl pro nepřátelské útoky ještě přitažlivější terč, nezaváhá použít i vlastní dcery jako lákadla a učinit Davida rovnou svým zetěm. Ale ani nejděbelstější intrika nezmaří Boží úmysl s tím, kterého Bůh pomazal na trůn ve svém lidu a který je předobrazem Krále králů, vítězícího nad dábelníky.

Jónatan, Míkal

Ze starodávné mědirytiny je na naší dvojstránce otištěn jen malý výřez. Celý obraz by nám představil ještě dvě postavy zatím nezminěné. První z nich je Saulův syn Jónatan.

Dalo by se předpokládat, že bude zaujatý proti Davidovi, který už nabývá významu, na jaký si synové králů a dědicové trůnu dělávají nárok sami; Davidův vzestup staví Jónatana do stínu. Nezačne reagovat stejně podrážděně a mstivě jako otec? Divte se, děje se s ním cosi opačného! Je k mladíčkovi přitahován, až k němu přilne na život a na smrt. To, co odpuzovalo Saula – poznání, že Hospodin je s Davidem, Jónatana zcela podmaňuje. Stojí za ním v časech největší nenávisti a likvidačních útoků. Věnuje mu vlastní zbraň a roucho královského syna. Uzavírá smlouvu nezrušitelného bratrství. Tak vyznává, že David je příštím, od Boha vyvoleným králem.

Zbývající postavou je Jónatanova sestra. David se cítil příliš nepatrný, než aby se vtíral do přízně královských dětí. K sňatku však došlo z účelového rozhodnutí Saulova, a zeť měl hned ještě při plnění zasnubních podmínek padnout. Léčka však nevyšla, Míkal se mu stává chotí, a tehdy s ní do Davidova života vstupuje neohrožený, ale nečekaná oddanost a láska ochotná až k sebeoběti.

V dějích izraelského království bude David napořád představovat vrchol. Cesta k cíli skrytého Božího určení často nezačíná jinak, než ztrátami a protivenstvím, možná i pohledem zblízka ve tvář smrti. Hospodin však od svých konečných záměrů neustoupí. Ten, který nevinně trpěl, stane se prostředníkem vysvobození, a bude to jednou zjevné všem. Ale díky Bohu ani v nynější prozatímnosti nikdy nebudou chybět ti, kdo se ke skrytému králi v oddané lásce přiznají a přimknou.

Ctirad Novák

vzpomínky

Z dětství na evangelické faře v Polsku (dokončení)

Život v Königsberku

Maso ze zabíjaček maminka nakládala, udila v komíně a pečlivě s ním hospodařila. Nebyl tu řezník. Někdy přišel podomní obchodník a nabízel maso nebo drůbež. Za jedno kuře chtěl 7 krejcarů. Maso bylo vždy po židovsku košerováno. Židé obvykle jedli jen přední maso a zadní prodávali křesťanům.

Maminka se do venkovského hospodaření vžila, ač na ně nebyla zvyklá. Ve velké dřevěné máselnici stloukala máslo. Chléb zadělávala ve dvou dížích a mísila kopistí. Pak ho pekla v peci. Rádi jsme přihlíželi, jak hřeblem vytahuje uhlíky a víchem slámy připevněném na dlouhé tyči a namočeném ve vodě pec pečlivě vymetá. Naše strava byla prostá, večer obvykle brambory nebo chléb s mlékem. Když měl někdo narozeniny, maminka upekla hvězdičky z lineckého těsta. Bonbony tady neexistovaly.

V létě jezdíval tatínek do Čech a ze zpáteční cesty nám vždy něco přivezl. Třeba kousek krakovského salámu a čerstvý rohlík, to pro nás byla velká pochoutka. Jednou přivezl laternu magiku. Byla to plechová svítilna, do níž jsme stavěli petrolejovou lampičku. V přední stěně svítilny byla umístěna čočka. Na skle se posouvaly obrázky a pouštěly se na bílou plachtu zavěšenou na dveřích.

Zima a vánoce

Podnebí v Haliči se lišilo od našeho. V létě bylo víc teplo, ale v zimě větší zima. Sněhu bývalo velmi mnoho. Zavátou cestu středem obce protahovali velkým trojúhelníkem vyrobeným z těžkých fošen. Kůň táhl trojúhelník, který rozhrnoval sníh na strany, a lidé si pak lopatami prohrabávali cestu k chalupám. Na malých sáňkách jsme nejezdili, ale někdy tatínek požádal některého hospodáře, ten zapřáhl do saní a nás, důkladně zabalené, vyvezl na výlet. Jezdilo se ale cesta necesta, koně se bořili, saně se nakláněly a často i převrátily. V evangelickém kalendáři Orloj z r. 1894 popsal tatínek takovou těžkou cestu hlubokými závějemi. Jednou v zimě svezl tatínek ženu se zabaleným nemluvnětem v náručí. Saně se prudce naklonily a všichni vypadli do hlubokého sněhu. Nikomu se nic nestalo, jen zabalené dítě museli chvíli hledat. Zaletělo kousek dál, ale ani jemu se nic nestalo.

V zimě jsme se nejvíce těšili na Vánoce. Už v adventě jsme se učili veršičky z evangelia Lukášova, maminka vyprávěla, jak se slavil advent a Vánoce v Krabčicích, a tak jsme žili v těšení na Vánoce po celý prosinec. Tatínek objednával cukroví na stromek od svého známého v Kolíně již o adventě. V adventní neděli ráno přišla maminka a řekla, abychom rychle vstali, že něco vyrostlo na lampě. Velká lampa visící od stropu měla tři ramena a na každém visela čokoládová figurka. To byla pro nás, tři děti, radostná předehra před svátky.

Vánoční stromek byl pro nás vždy znovu velkým překvapením, rodiče ho zdobili v době, kdy jsme spali. Do pokoje jsme pak směli vstoupit až na Štědrý

večer, když svíčky na stromku už hořely. Zaspívali jsme vánoční píseň, odříkali naučené veršičky evangelia, potom tatínek přečetl celý vánoční oddíl a pomazlil se. Pak jsme dostali všichni skromné dárky, ale nebyli jsme rozmazlení a ze všeho jsme měli radost. Vánoční slavnost vždycky byla dvojjazyčná, aby se i pomocná děvčata mohla zúčastnit. My děti jsme se od malička od děvčat učily německy, tak jsme rozuměly. Písňe jsme zpívali česky i německy, evangelium i modlitba byly německé. Domácí pobožnosti byly kvůli děvčatům taky německé, zato v neděli odpoledne nám maminka vyprávěla biblické příběhy česky a to byla naše „nedělní škola“.

Děti ve vsi měly taky vánoční stromek, ale byl pověšen špičkou dolů na stropní trám nebo nad dveře. Stromek byl bez svíček, ozdoben papírovými řetězy, jablky a ořechy. Hospodyně pekly perník vykrajovaný na obdélníky nebo na čtverce. Na Nový rok chodili polští gratulanti, často bídně oblečení a promrzlí. Hluboce se ukláněli, nejbližší „padali do nog“. Odříkali veršovanou koledu, která končila slovy „dajcie chleba krom“. To se nám moc líbilo a když jsme prosili maminku o kousek chleba, řekli jsme „dajcie chleba krom“. V předvečer Tří králů chodili polští chlapi. Měli na tyči upevněnou pestře omalovanou hvězdu, za ní připevněnou svíčku, která hvězdu osvětlovala. Pohybovali hvězdou sem, tam a zpívali koledu. Po třech králích jsme odstrojili vánoční stromek. Toho jsme se my, větší děti, už mohly zúčastnit.

Loučení

V posledním létě v Königsbergu uspořádal tatínek s panem učitelem výlet pro školní děti i pro mládež škole odrostlou. Tehdy to bylo něco nevídaného a neslýchaného. Několik hospodářů nás žebříňáky vyvezlo do lesa. V lese jsem se ocitla po prvé, po obou stranách cesty vysoké jehličnaté stromy, na ten dojem nikdy nezapomenu.

Když naši rodiče žili v Königsbergu 11 let, začali si dělat starosti, co bude s námi dětmi. Bylo nás tehdy už pět. My dva nejstarší jsme už chodili do školy, ale vzdělání z místní jednotřídky nestačilo. Vyšší školy byly ve vzdálených městech a na to nebylo peněz. Tak tatínek po dlouhém uvažování a mnohých modlitbách se rozhodl přijmout povolání za faráře na Moravě. Neodešel ale dříve, dokud nenašel pro Königsberg nástupce.

A tak v dubnu 1897 jsme se připravovali ke stěhování. Část nábytku musela být poslána napřed. Konečně přišel poslední den. Ráno se shromáždili farníci na našem dvoře, zaspívali žalm na rozloučenou a nastalo slzavé loučení. Měli nás rádi. Pak jsme nasedli na dva vozy, třetí vůz vezl zavazadla, a vydali jsme se na dalekou cestu do Lancúta, který byl nejbližší stanicí na trati Lwow–Krakow. Nikdy předtím jsme neviděli vlak. Když se přiblížila rychlíková lokomotiva, polekala jsem se. Připadala mi obludná a zdálo se mi, že se řítí přímo na mne.

Později jsme se dověděli, že po našem odchodu z Haliče se tamní poměry začaly pomalu lepší. Zbudovali tam železnici, která ústila do hlavní trati, zakládali školy i na vesnicích. Ale pak kraj našeho dětství zpusťošily obě světové války.

Ze vzpomínek Marie Svitavské, roz. Hájkové (1888-1968)

Pohled na Jidáše

se před několika týdny snažil zprostředkovat českému čtenáři tisk inspirovaný bulvárními zprávami o připravovaném vydání tzv. „Jidášova evangelia“. Je to spis, který nepatří do novozákonního písemnictví, podobně jako celá řada jiných, tzv. apokryfních „evangelií“, sepsaných v prvních staletích po Kristu. Tvrdit, že jeho autorem je s určitostí Jidáš Iškariotský, by se dost podobalo tvrzení, že autorem knihy Skutků apoštolských jsou skutkové apoštolští.

Jidášova postava nepochybně přitahuje čtenáře Nového zákona tím víc, čím usilovněji v ní kdo hledá spletité, neprůhledné, temné prvky. V tomto ohledu poskytuje Jidáš přímo dokonalý vzor neprůhlednosti. Vzdoruje snaze vysvětlit, pochopit, být s ním hotov.

Pokusme se o několik poznámek k samotným evangelijním zprávám.

Už samo jméno toho muže náležejícího k nejbližšímu okruhu kolem Ježíše obsahuje nesnáz. V české řeči se jméno Jidáš dá užít jenom pro toho jednoho člověka, přeneseně potom pro zrádce a padoucha, ale v jazyce Nového zákona nalézáme jméno, které je přepisem starozákonního Juda, a přímo z Písma známe řadu mužů, kteří se tak jmenovali – včetně jednoho z praotců lidu Staré smlouvy (praotce velikého a významného pokolení). Zároveň však znalci Nového zákona přiznávají rozpaky nad příjmením či přízviskem „Iškariotský“; je neobvyklé, záhadné, nutí k výkladům, jež je snadno podezřívát z krkolomnosti. Jidáš je člověk záhadného původu. Nezávidím kádrovákům.

Čin, jímž si vysloužil spojování s odpornou zradou, má arci temnou povahu. Platí to však už o Jidášově pohnutce, pokud o ní evangelia vypovídají. Jinak řečeno: Proč? Proč Jidáš Ježíše zradil? Co ho k tomu přimělo? Pokusy o historizující zdůvodnění selhávají. Snad ze všeho nejméně se hodí jako motiv hrabivost. Jenom jedno z evangelií (L) zmiňuje částku, kterou prý Jidáš obdržel – a ta je z hlediska očekávatelného zisku nepřiměřeně malá. Zdá se, že nejlépe správné (tj. relevantní) odpovědi se dostaneme, přijmeme-li prostě tvrzení evangelií, že Jidáše k jeho činu přiměl satan, protivník Božího díla. Jako by platilo, že právě tehdy, když jsme Pánu Ježíši nejbližší, má na nás ten zlý nejvíc spadeno a chce uškodit.

Ne bez nesnází je i pojmenování toho, co Jidáš udělal. Zjednodušeně bychom mohli říci, že usnadnil Ježíšovým protivníkům provedení jejich plánu. Potřebovali tehdy Ježíše zadržet, ale potají, nejlépe tedy v noci. Jidáš, „jeden z Dvanácti“, je proto přivedl do zahrady, v níž Ježíš se svým doprovodem přenocoval. Evangelia ovšem pojmenovala Jidášovo jednání slovem, které znamená přibližně tolik jako „vydat“. Několikrát je toto slovo užito k označení děje ve vrcholícím Ježíšově příběhu. Pán Ježíš tehdy dokonil dílo našeho spasení. Jidáš (a po něm židovští předáci, vposledu i Pilát) tím získali jakési zvláštní místo v dobré zvěsti Kristově pro nás.

Neprůhlednost a nejednoznačnost provází novozákonní zprávy o Jidášovi až i do výpovědi o tom, jak a kdy skončil. Ani tam nejsou novozákonní svědkové prokazatelně zajedno v popisu.

Snadno se objeví závěrečné hodnocení, že Jidášova postava představuje tajemství. To je ovšem zavádějící výpověď. Skutečné tajemství je Boží dílo naší záchrany uskutečněné v Kristu Ježíši. Tajemství přichází od Boha, vypadá prostě a obklopuje to, čím jsme ve víře obdarováni, abychom žili.

Jaroslav Vítek

Když se řekne: skupinka

Nedávno v našem sboru proběhla anketa, na kterou odpovědělo více než 30 osob. Ukázala, že řada členů postrádá více otevřenosti a touží po větší možnosti se sdílet. Vyplynulo z ní rovněž, že mnozí bratři a sestry si myslí, že náš sbor není dostatečně otevřený svému okolí. Druhý největší požadavek, který anketa ukázala, byla potřeba rozšířit modlitební skupinky. Pátral jsem, pátral a vypátral nejméně 34 členů našeho sboru, kteří mají nebo měli osobní zkušenost s touto formou sdílení. Proč tedy skupinky? Dovolte mi k nalezení možné odpovědi citovat slova těch, kteří se podobných setkání účastnili. Ukazují totiž, jak důležitou součástí praktického života církve je možnost se setkávat s bližními a dělit se o svoji víru.

Skupinka pro mne znamená možnost sdílet svou víru a radosti i strasti života v užším společenství věřících lidí. Je to také příležitost modlit se a zamýšlet se nad Božím slovem a nechat se obohatit názory a postřehy druhých. Honza

Pro nás znamená skupinka zastavení se a ztišení před Bohem. Naslouchání Bohu, když k nám mluví on sám či skrze druhé, což často vede k uvědomění si svých vlastních chyb, k nalezení řešení pro dané životní situace, v nichž se nacházíme. Povzbuzení a úleva skrze modlitby a nabídnutí pomoci od druhých. Pocit sounáležitosti s ostatními v Bohu. Obohacení o zkušenosti a postoje druhých, kteří se snaží dívat na svět také "Božíma očima". Celkově skrze skupinku nabíráme síly do dalších uspěchaných dní. Blanka a David

Lidé, co se znají a důvěřují si a respektují se, se začnou scházet a sdílet také v rovině duchovní. Mohou se vytvořit hezké vztahy mezi příchozími, a pak také prostředí důvěry, které je pro sdílení důležité. Pokud člověk najde skupinu lidí, kterým může důvěřovat a se kterými se může sdílet o své víře, slabostech i radostech, nedělá tolik chyb a neodklání se od Pána Boha tak často nebo tragicky jako člověk, který je na vše sám. Avšak věřím, že i ten, kdo je na vše sám a patřičně silný, může ve víře růst navzdory předpokladům (nejen ve skupině). Svatka

K čemu je mi skupinka? Skrze skupinku smím na vlastní kůži pocítit, že nejsem cizinec a přistěhovalec, ale že tady (v tomto sboru, v tomto městě, s těmito konkrétními lidmi) jsem doma (Efezským 2,19). Je to mnohem víc než několik chladných kamenů, které tvoří zdi kostela. Jsou to lidé, ke kterým člověk patří. Lidé, kteří mě utěší, povzbudí, napomenou. Posílají na cestě. Tisíce vzájemné odpouštění si. Přijímání se i s chybami... To je domov. To je skupinka. Lucka

I já jsem měl možnost být jedním z více než 34 věřících, kteří mohli vstoupit do studánky živé vody - do společenství domácích skupinek a prožít ono vzájemné sdílení, při kterém se věci řešily na Božích základech.

Pro řadu bratří a sester ze sboru tato potřeba není nutná, nebo z časových důvodů ani možná. Účast na nedělních bohoslužbách, případně jiných aktivitách sboru je pro ně dostatečná. Přesto by se neměla tato možnost zavrhnout, zvláště teď, kdy je nám taková příležitost nabízena.

Kdo z Vás by měl zájem, nebo kdybyste chtěli pozvat někoho, na kom Vám záleží, obraťte se, prosím, na Milana Ryšavého, člena staršovstva, případně sdělte svůj zájem sborové kanceláři.

Víta Rybárik

bude

Neděle 2. dubna v 19,30 Červený kostel

To je čas a místo konání prvních letošních hudebních nešporů, na které vás srdečně zveme. Violoncellový soubor Čelisti, který v hudební části uslyšíme, vznikl v loňském roce při Církevní konzervatoři v Bratislavě pod vedením Jana Pospíšila. Spolu s tímto osmičlenným souborem vystoupí sopranistka Hana Pospíšilová-Medková j.h. Na programu budou skladby od baroka po současnost. Nad akcí převzal záštitu hejtman našeho kraje pan Ing. Stanislav Juránek.

Slovo a hudba v Červeném kostele

Při bohoslužbách o Květné neděli 9.4. uslyšíme ukázky z pašijních kantát autorů 15., 16. a 17. století (Kryštof Harant z Polžic, Thomas Tallis, B. M. Černožský) v podání Ekumenického sborečku, který vede bratr Luboš Raus.

Návštěva z Německa

V týdnu po Velikonocích navštíví naši církev delegace evangelických církví z Porýní, Hesenska a Bádenska v čele s novým církevním presidentem Nikolausem Schneiderem. Navštíví nejen Prahu (teologickou fakultu a sbor na Spořilově), ale také Diakonii v Čáslavi, hospic ve Valašském Meziříčí a církevní konzervatoř v Kroměříži. Závěr návštěvy bude v Brně, kde budou hosté v neděli 22.dubna ve sborech Brno I, Brno II a Brno-Židenice kázat.

Pozvánka do Kunvaldu

Jarní autokarový zájezd do kolébky Jednoty bratrské se uskuteční v sobotu 29. dubna 2006 s plánovaným odjezdem v 7.30 hod. od Blahoslavova domu na Lidické ulici. Kromě Kunvaldu budou zastávky s prohlídkou ještě v Ústí nad Orlicí, Lanškrouně (návštěva sboru s obcerstvením – káva a čaj) a v Moravské Třebové. Přihlášky se zaplacením ceny zájezdu 200,- Kč (doprava bez vstupného) v kanceláři na Lidické nebo při setkávání na Opletalově ulici („kavárnička“ na faře). Zve odbor Křesťanské služby při sboru ČCE Brno II.

Nahrávka z Evangelického zpěvníku

chrámový zpěv s doprovodem varhan, vydaný prosetínským sborem ČCE (22 nejoblíbenějších písní - viz informace v minulém čísle Setkávání, str. 42) je k obdržení ve farní kanceláři na Opletalově ulici za režijní úhradu: CD 150,- Kč, magnetofonová kazeta 110,- Kč. Doporučujeme.

Klub otevřených dveří Brno I, Opletalova 6, 10-12

6.4. Registrovaní partneři – šance nebo skandál,

beseda s hostem z Cenapu

13.4. Zelený čtvrtek

20.4. Doslala jsme rozmarýnu - o práci v TWR s Petrou Eliášovou

27.4. Nové nápady na batikování

knihy

Ad fontes neboli česky k pramenům

Opravdu neobyčejnou knihu poslalo ke čtenářům koncem minulého roku nakladatelství Vyšehrad. Přináší osobní vzpomínky, dosud nepublikované texty i rozhlasové a časopisecké rozhovory prof. ThDr. Jana Hellera pod názvem **Podvečerní děkování**. Proč autor zvolil právě takový název, vysvětluje hned v úvodním slově. „Když se šefi a chystáme se jít spát, děkujeme za prožitý den. Nebo za celý život, zvláště, když už léta pokročila a zdraví je křehké.“

Profesora Jana Hellera není pravděpodobně nutné evangelické veřejnosti představovat. Víme, že je známým znalcem Starého zákona, vynikajícím biblistou a religionistou, uznávaným nejen u nás, ale i v zahraničí. Jeho dílo, jeho kazatelské a vysokoškolské působení představuje celou jednu etapu moderní české biblistiky a ekumeny, jak se zdůrazňuje na záložce knihy.

V první polovině knihy pan profesor vzpomíná na své dětství v Plzni, představuje nám své rodiče i prarodiče, vzpomíná na mládí a svá studia theologie a filosofie, na své působení ve sboru v Hořovicích i na dlouhou padesátiletou dráhu vysokoškolského učitele a badatele. Pokorně hodnotí svoje úspěchy, zápasy i prohry v souvislosti s historickými událostmi naší země a děkuje za obojí. A tak vlastně procházíme s autorem celým minulým stoletím a můžeme sledovat jeho snahu co nejpřesněji představit zvěst Starého i Nového zákona. K tomuto úkolu je vybaven rozsáhlými odbornými i jazykovými znalostmi, připomeňme si jen „Biblický slovník sedmi jazyků“, který vydal v nakladatelství Vyšehrad v roce 2000. Jeho badatelské heslo ...“k pramenům“... ho vede k hledání původní jazykové podoby náboženských textů. To poznává i nepříliš theologicky vzdělaný posluchač jeho kázání či čtenář jeho knihy „Jak orat s čertem,“ vydal Kalich 2005. Jsou to vybraná kázání, která pronesl profesor Heller za více než 50 let a vždy nás udiví, jak zajímavě nás kazatel dovede k pramenům v jazyce i Písmu. A čtenář jeho vzpomínek pak žasne nad šíří a hloubkou jeho vzdělanosti. Dozvíme se tu i mnoho o ekumenických snahách pana profesora, o nutnosti mezináboženského a mezikulturního dialogu.

Druhá polovina knihy pak přináší rozhovory časopisecké i rozhlasové na různá aktuální témata, např. o bídě a násilí, o nemoci dnešní doby a smyslu lidského života, o ženské otázce v Písmu, o snech apod. Pak následují texty buď dosud nepublikované nebo dnes těžko dosažitelné. A zas je tu řada aktuálních témat, jako je křesťanská existence, křesťan v politickém rozhodování, manželství a partnerské vztahy, převtělování, výklad tao-te-ťingu, modlitba, úkoly dneška atd. Velmi zajímavý je Dialog o víře mezi ateistou a bohoslovcem.

V neposlední řadě je třeba se zmínit i o slavnostním shromáždění k 80. narozeninám Jana Hellera, které se konalo na Evangelické teologické fakultě UK 3.května 2005, a o proslovech, které zde byly proneseny významnými muži akademické obce i církve. Ty podstatné jsou zde otištěny a doplňují tak s poděkováním samotného oslavence tuto knihu. Za přečtení rozhodně stojí to, co zde k profesoru Janu Hellerovi i o něm pronesl doc. dr. Martin Prudký, vedoucí katedry Starého zákona na ETF UK, jeho nástupce na tomto místě. Závěr knihy tvoří komentovaná bibliografie díla prof. ThDr. Jana Hellera.

Knihy Podvečerní děkování je naplněna radostí a vděkem Bohu, Kristu a Duchu a přemýšlivého čtenáře zaujme, naplní a obohatí. I my musíme děkovat Bohu za vše, co nám dal skrze život a dílo Jana Hellera. Eva Šímková

Jak to řekli

Augsburské vyznání (II)

Změny v církvi, které podnítilo vystoupení Martina Luthera a jeho stoupenců, měly za následek také odmítnutí nadřazenosti řádového (mnišského) způsobu života a odmítnutí smyslu kněžského celibátu. Důraz na to, že Bůh svým tvorům – lidem daroval manželství a povolává je k činnému životu ve světě, byl v luterském prostředí vyjádřen s nebývalou smělostí a přesvědčivě, takže se zakrátko prosadil v evangelickém prostředí obecně a natrvalo.

JV

Článek 23: O manželství kněží

Byla obecná stížnost na zlé příklady kněží, kteří nedodržovali slib čistoty. Z toho důvodu prý sám papež Pius (II.) řekl, že byly jisté důvody, pro které bylo kněžím manželství odňato, že však jsou daleko závažnější a důležitější důvody pro to, aby jim bylo vráceno. Poněvadž se tedy někteří naši kněží chtěli uvarovati těchto veřejných pohoršení, cizoložství a jiného smilstva, oženili se a učili, že jest jim dovoleno uzavírat manželství. ... Neboť Bůh stvořil člověka jako muže a ženu (1M 1,27). A zkušenost příliš jasně ukázala, že není v lidské moci napravovati nebo měniti stvoření svrchovaně mocného Boha beze zvláštního daru a díla Božího a bez milosti Boží, jen vlastním předsevzetím a slibem. A tak ti, kdo nejsou způsobilí k panictví, mají uzavřít manželství. Neboť Božího příkazu a Božího zřízení nemůže zrušiti žádný lidský zákon, žádný kněžský slib. Z těchto důvodů naše církev učí, že kněžím je dovoleno oženiti se.

Jest také známo, že v křesťanské církvi byli kněží a diakoni za starodávna ženatí. Vždyť i Pavel praví, že biskupem má býti volen ženatý (1Tm 3,2). A v Německu teprve před čtyřmi sty léty byli kněží násilně přinuceni k bezženství; a vzepřeli se tomu všichni tak důrazně a pevně, že mohučský arcibiskup byl od vzbuřených rozhořčených kněží téměř připraven o život, když chtěl vyhlásit nový edikt římského papeže o té věci. A celá věc se hned od počátku prováděla tak ukvapeně a tyransky, že se manželství zapovídalo nejen pro budoucnost, ale že byly trhány i manželské svazky tou dobou již dávno trvajících, proti každému božskému i lidskému právu, i proti samým církevním zákonům, vydaným nejen od papežů, ale i od nejproslulejších církevních sněmů.

A protože se lidská přirozenost stává znenáhla tím mdlejší, čím je svět starší, sluší se pečovati o to, aby se do Německa nevloudilo ještě víc nepravostí. ...

Když tedy je tu zřejmý rozkaz Boží, když je znám obyčej církve, když nečistý celibát působí tolik pohoršení, cizoložství a jiných zločinů hodných toho, aby je dobrá vrchnost trestala, pak je přece divné, že se v ničem nepostupuje ukrutněji než proti manželství kněží. Bůh káže, aby se manželství prokazovala čest; zákony ve všech dobře zřízených státech, i u pohanů, ozdobily tento stav největšími počtami. ... Pavel nazývá ďábelským učením, které zbraňuje ženiti se (1Tm 4,1nn). ... Žádným jiným zákonem, tedy ani kněžským slibem, nemůže býti zrušen nebo změněn příkaz Boží.

společenská kronika

Brno I

1.4. Laura Bednářová	87 let
4.4. Zdenka Veselá	82 let
5.4. Míla Sázavská	85 let
10.4. Vlasta Žižková	87 let
12.4. Marie Klobásová	85 let
13.4. Milada Klobásová	84 let
13.4. Marta Kepáková	50 let
17.4. Vladimír Kubík	90 let
22.4. Květoslava Vondráčková	70 let
23.4. Věra Novotná	80 let
23.4. Milada Nykodýmová	83 let
29.4. Antonín MRSKOŠ	83 let
30.4. Jan Sebera	10 let
30.4. Zuzana Mlejnková	10 let

Brno II

3. 4. Marie Pavlíková	85 let
5. 4. Věra Sochová	76 let
7. 4. Ing. Lubomír Ryšavý	80 let
7. 4. Emilie Petrgalovičová	70 let
8. 4. Josef Toman	91 let
14.4. Libuše Šafrová	75 let
15.4. Milada Čechová	80 let
16.4. Libuše Chromelová	79 let
17.4. Ing. Karel Svozil	83 let
17.4. Radomil Krajs	75 let
20.4. Josefa Spáčilová	81 let
22.4. Miroslava Bartlíková	83 let
25.4. Aleš Socha	79 let
26.4. Doc.Ing. Břetislav Havíř	84 let
26.4. Jaroslav Veselský	75 let
28.4. Lydie Řezáčová	81 let
29.4. Věra Freibergrová	86 let
30.4. Ing. Maxmilián Osvald	82 let

Dubnovým jubilantům přejeme, aby je stále měl Pán Bůh ve své ochraně.

Křest

- 5.3. Ljuboslava Guglavová, nar. 1981
- 26.3. Anděla Šebestová, nar. 2005

Do sboru byli požehnáním přijati:

- 5.3. Jiří Toman, nar. 1979
- 12. 3. Klára Cahlíková, nar. 2006

Rozloučili jsme se:

- 24.2. Pavol Cablk, nar.1943
- 4.3. Vladimír Cupák, nar 1921
- 22.3. Miloslava Rujbrová, nar. 1948
- 24.3. Slávie Koláčková, nar. 1945

Rozloučili jsme se

- 4.2. Jan Revallo 40 let
- 10.2 Dušan Havlín 78 let

heslo měsíce

podle hesel Jednoty bratrské na měsíc duben

Ježíš Kristus je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. I. Janova 2,2

ze sboru Brno - Židenice

Probud' svým dechem kosti suché...

Před časem se v informačních novinách Brněnský Metropolitan objevil článek s názvem Líšeň a kostel sv. Jiljí. Autor textu i kresby kostela pan Oldřich Rejnuš nás v něm seznamuje s historií nejprve vesnice a později městečka Líšně. V roce 1588 byl městu přidělen znak s vyobrazením vinného lisu a hroznů jako symbolu nejčastějšího zaměstnání tamějších obyvatel. V článku se mj. dozvídáme, že líšeňská tvrz (později zámek) je poprvé zaznamenána v r. 1562 a je též zakreslena na Komenského mapě Moravy. O připojení k Brnu usilovala Líšeň od roku 1937, došlo k němu však až v roce 1944.

Kostel sv. Jiljí byl původně pozdně románský, s gotickou věží. Později byl rozšířen a barokně upraven. Kolem býval hřbitov, na němž byli od roku 1600 pohřbíváni i brněnští protestanti (pro které, jako pro kacíře, nebylo na brněnských katolických hřbitovech místo). Již v roce 1662 je v Líšni zaznamenána existence české farní školy, která později, roku 1863, byla umístěna do klášterní budovy boromejek. A proč to všechno píšu? Protože, dle mého mínění, z moci Boží se tato opuštěná a rozpadající se budova v Líšni objevila právě ve chvíli, kdy rozrůstající se Církevní střední zdravotnická škola, zřízená synodní radou naší evangelické církve, nemohla z kapacitních důvodů zůstat na Opletalově ulici a naléhavě hledala vhodný objekt. Po mnohém úředním vyřizování a nutných opravách zahájila naše zdravotnická škola svou činnost v této bývalé klášterní budově v Líšni 1. září 2003 a slavnostními evangelickými bohoslužbami v katolickém kostele sv. Jiljí. Od té doby, díky vstřícnosti katolické farnosti, se v tomto kostele konají školní bohoslužby u příležitosti zahájení a ukončení studia, adventu, velikonoce apod.

Není jednoduché přimět ke klidu a soustředění současnou, stále více světskou i svěťáckou mládež, mezi níž je stále méně těch, kteří se hlásí k nějaké církvi. Kupodivu se to při školních bohoslužbách doposud vždy zvládlo a tak snad kdyby ožily ty suché kosti zatracených protestantů z počátku 17. století, měli by i jejich nositelé radost, „ jak se ti evangelíci s katolíky v Líšni domlouvají“.

Jana Slámová

ze sboru Brno - Husovice

Adopce na dálku a naše děti

Víme o tom a nevíme o tom. Slovo sponzor nezní vždycky všem dost dobře, a tak si Arcidiecézní charita Praha raději zvolila jiný název pro hledání tolik potřebných zdrojů pro chudé děti z Ugandy, Indie a Litvy. Ne že by si mohli připsat autorství, pojem Adopce na dálku se ve světě používá. Cílem projektu je získat pro děti prostředky na školní výchovu, která jim umožní lepší start do života.

U nás v Husovicích byly adoptovány děti nejprve ve dvou rodinách. Nebylo to ani moc známé. Populárním se projekt stal ve chvíli, kdy ho na stůl dostalo staršovstvo asi **před čtyřmi lety**. Oba adoptivní „tatínkové“ ve staršovstvu zasedali a k probíraným informacím mohli přidat praktické zkušenosti. Celá záležitost proběhla také **na presbyterní konferenci v Blahoslavově domě**.

Nápad se zrodil poměrně snadno – adoptivní rodičovství bylo nabídnuto našim Vřešťanům. Tak si říkají naše děti, kterých máme v Husovicích poměrně pozhnaně. Tonny Tamale jim byl představen jako vzdálený kamarád, kterému mohou pomoci. Bylo to přijato okamžitě a tak se Tonny stal vzdáleným Vřešťanem. Jde mu to k duhu a i ve svých dopisech se vyrovnal s obtížným oslovením „Dear Husovičtí Vřešťani“.

Výchovný moment je tu zjevný. Napojení na ugandského Vřešťana přimělo děti, aby se něco dozvěděly o podmínkách v dalekých zemích. Vzdálený Tonny se stal mnohem bližším a informace o někom bližším jdou do hlavy s daleko větší vážností než stejná informace čtená bez souvislosti z informačního letáku. A to je poselství Tonnyho k nám a našim dětem. Vlastně je to způsob, jak Tony pomáhá jim. Protože soucítění je dar, který je těžko docenit.

Tonny posílá dopisy a dostáváme jeho fotografie. Dostáváme jeho vysvědčení – a nevede si špatně! Z dopisů redigovaných jeho výchovným poradcem je sice obtížné vyčíst, jestli ho škola baví, nebo jestli by raději kopal do míčudy za chatrčí. Ale že mu budou vědomosti užitečné, je víc než jasné.

Ve zmíněné Ugandě je asi 24 miliónů lidí, z toho 26 % negramotných mužů a 50 % negramotných žen. 10 % populace je HIV pozitivní a úmrtnost dětí je asi 9 %. Pokud se v zemi udrží stabilita, bude to právě Tonnyho generace, která zemi může pomoci.

Adopce dítěte není závratně náročná. Celoroční příspěvek, který Tonnymu zabezpečuje školní docházku, přijde na 7.000 Kč. Naši Vřešťani potřebnou částku sbírají na schůzkách postupně, často z kapesného. Sbor garantuje úplnost částky a její odeslání.

A na závěr – protože celá akce byla inspirativní, nezůstalo jen při Tonny. Dnes v našem sboru máme čtyři adoptované děti. Ale Vřešťanský Tonny je jenom jeden – a ten by mohl být inspirativní i pro další křesťanskou mládež v brněnských sborech.

Ivan Cimr

koutek pro mládež

Pro koho tu chodíš?

V Ropšicích, ve městě rabi Naftalího, si boháči, jejichž domy stály osamoceny nebo na okraji města, obstarali služebníky, kteří jim v noci měli střežit majetek.

Když si rabín Naftalí vyšel jednou pozdě večer k lesu za městem, setkal se tam s jedním takovým strážcem, který chodil stále sem a tam.

"Pro koho tu chodíš?" zeptal se ho.

Strážce mu to vysvětlil, připojil však otázku:

"A pro koho tu chodíte vy, rabíne?"

Ta slova zasáhla cedika (tj. "spravedlivého") jako šíp.

"Vlastně pro nikoho," vypravil ze sebe s námahou a pak dlouho chodil s tím mužem mlčky tam a zpátky.

"Chceš se stát mým služebníkem?" zeptal se nakonec.

"To bych rád," odpověděl strážce, "ale co bych měl na práci?"

"Připomínal bys mi, abych se zamýšlel sám nad sebou," řekl rabín.

Martin Buber

Mnoho nepatrných lidí

kterí na mnoha nepatrných místech
dělají mnoho nepatrných věcí,
dokáže změnit
tvář světa!

Africká moudrost

Lékař vypravuje

"Jeden transportní dělník se nedopatřením zavřel do chladírenského vozu, který jel na trase z Chicaga do New Yorku. Když vůz v New Yorku otevřeli, našli toho muže mrtvého. Ve svých poznámkách přesně vylíčil, jak v něm stoupá pocit chladu žil v pevném přesvědčení, že zemře podchlazením. Ale – mrazicí agregát nebyl zapnut."

Čím je kyslík pro plíce, tím je naděje pro lidskou existenci.

Vzmemme-li kyslík, nastává smrt udušením.

Vzmemme-li naději, nastává u člověka dušnost duše – zoufalství.

Nic netratíš

když svou nadějí
probudíš naději někoho jiného.

Z brožurky Příběhy k zamyšlení III. vybral Marek Baláš

dětský koutek

Jak Bůh vypadá?

Bůh je duch. Nemá tělo, jako máš ty a já. Boha nikdy nikdo neviděl, proto nevíme, jak vypadá. Možná bychom se spíše měli zeptat: Jaký je Bůh?

Už od nepaměti lidé o Bohu leccos věděli: že Bůh je všemocný, že všechno ví a je všudypřítomný. Bůh nám ale poslal dopis, kde nám o sobě dává vědět mnohem víc. Tím dopisem je Bible. V ní nám odhaluje svoje záměry a úmysly. Bůh je dokonale dobrý. Nikdy neudělá nic špatného a má na mysli pokoj a naději pro každého.

Podívejme se spolu do Bible: Když se o tom Pán Ježíš bavil se svými učedníky, Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!" Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! (tento úryvek najdeš v Janovi, 14:8-11)

O čem to Pán Ježíš mluví?

Když se chceme o Bohu něco dovědět, nemusíme tápat nebo si něco vymýšlet. Můžeme jít rovnou za ním! Bůh sám totiž v Kristu přišel na naši zem. Tenkrát se lidé se na něj mohli jít podívat, mohli na vlastní oči vidět zázraky, které dělal: jak uzdravil slepého, vzkřísil mrtvého, jak nasýtil zástupy, mohli si poslechnout, jak mluvil o Bohu. Dnes si o Ježíši můžeme číst ve čtyřech evangeliích v Bibli: Matouš, Marek, Lukáš, Jan.

Když budeme zkoumat, jaký je Ježíš, můžeme na něm poznávat, jaký je Bůh. Ježíšův charakter byl plný milosrdenství, čistý a průzračný jako studánka. Nakonec za nás dal i svůj vlastní život, aby nás vykoupil z otroctví hříchu. A přesně takový je Pán Bůh!

PS: Ježíš nezůstal v hrobě! Třetí den byl vzkříšen z mrtvých a žije, a s ním můžeme i my žít věčný život už tady na zemi!

O aragonském králi se vypráví tento příběh

Jednou šel král se svými dvořany k obchodníkovi. Zatímco se bavil s obchodníkem, prohlíželi si dvořané šperky. Když opustili obchod, příběh byl za nimi rozčilený klenotník. Hlásil králi, že se pohřešuje drahocenný diamant. Král se svou družinou se vrátil do obchodu. Poprosil klenotníka, aby obstaral džbán a naplnil ho solí. Pak vyzval své lidi, aby každý z nich strčil ruku do džbánu a rozevřel ji. Když to všichni udělali, vysypali sůl na stůl. A hle, objevil se diamant.

Ten král byl velkomyslný a chtěl dát zloději šanci, aby bez veřejné hanby napravil svůj špatný čin.

Tak také Kristus jedná s námi. Dokud jsme na zemi, vždy znovu můžeme získávat jeho odpuštění.

Nejen z internetových stránek www.zvedava.tuzka.cz vybral Marek Baláš

ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze prodloužilo staršovstvo v souladu s Řádem pro kazatele povolací listinu sestře farářce o tři roky do 31.12. 2009, do doby, kdy dosáhne důchodového věku. Z minulých akcí byla s uspokojením hodnocena přednáška bratra faráře Jana Trusiny a víkendový pobyt mládeže ve Víru. Rodině Klocových staršovstvo děkuje za umožnění tohoto pobytu v jejich soukromém domě. Věnovali jsme se přípravě sborového odpoledne a pozvání hostujících kazatelů v druhém pololetí roku. Delší čas jsme věnovali přípravě výročního sborového shromáždění. Byl schválen text výroční zprávy a dva návrhy staršovstva, o kterých chceme na sborovém shromáždění hlasovat. Byl odsouhlasen návrh rozpočtu na rok 2006 a příspěvek na stavbu kostela sboru ČCE v Domažlicích ve výši 10 tisíc Kč. Do kanceláře bude zakoupena nová laserová tiskárna. Staršovstvo podpořilo návrh, aby možnost půjčování ze sborové knihovny byla nabídnuta i kazatelům našeho seniorátu. Presbyteři byli seznámeni s diskusí, která probíhá v naší církvi nad zákonem o registrovaném partnerství. S publikovanými stanovisky se mohou seznámit i členové sboru na požádání v kanceláři.

Jiří Gruber

Brno II

Možnosti setkávání se zahraničními partnerskými sbory zaměstnaly jednání březnové schůze staršovstva sboru na dosti dlouhou dobu. Staršovstvo přijalo návrh své pověřené komise, aby se v květnu uskutečnil zamýšlený zájezd s návštěvou v holandském Apeldoornu. Zájem o setkání s holandskými reformovanými v jejich městě a sboru se zdá být menší, než byl před několika lety, když jsme se k nim posledně vypravili. Jejich pozvání na letošní jaro i naši cestu k nim chápeme jako vyjádření snahy, aby dlouholeté kontakty (od 1988) neustaly. Přes hranice zemí, národností, řečí, zvyků, církví je na místě vnímat se navzájem jako spojenci – jde nám o tutéž víru, lásku a naději.

V nejbližším sousedství Blahoslavova domu se už přinejmenším dva roky připravovala rozsáhlá stavba – rekonstrukce sousední budovy (podstatně novější než náš dům; byla postavena začátkem osmdesátých let minulého století). V současnosti nejde ani tak o rozsáhlou stavbu, jako spíše o rozsáhlou bouračku: demolice ze stávajícího objektu ponechává jen velmi málo. Důsledky bouracích činností pocítil už i Blahoslavův dům, zatím naštěstí jen velmi okrajově. Jaké budou důsledky toho, co sousedé postaví, to ještě neumíme předvídat.

Při sborovém shromáždění sbor přijal zprávu o hospodaření naposledy od dlouholetého účetního, Ing. Bohumíra Popeláře. Měli jsme příležitost mu poděkovat. Staršovstvo se připojuje k poděkování za mnoho let pečlivé správy sborového hospodaření a přeje bratru Popelářovi mnoho zdraví, aby si mohl uchovat svou dosavadní duševní svěžest a co nejčastěji se těšit z odpočinku.

Jaroslav Vítek